

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris,
Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ
Coenobii In Bvrgos**

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput III. De felici obitu Ven. Virginis Sor. Joannæ à Jesu Maria.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

CAPUT III.

De felici obitu Ven. Virginis Sor. Joannæ à JESU MARIA.

Mortuus est Moyses dum cum DEO colloquitur. *Deuterom. 34. v. 6.* ex quo nonnulli volunt concludere, Moysen neutiquam esse mortuum, in consideratione, quod tam beata tamque pretiosa mors, haudquaquam sit mors appellanda, sed melioris vitæ prodromus. Mors ejusmodi fuit mors Sor. Joannæ. Ante suum felicem transitum factâ exomologesi, Sanctissimum Altaris Sacramentum sibi ministrari expetit, postremum sit cum Sponso suo in terris epulum habitura. Suprema *Sacrum* hæc S. Communio, Matris Joannæ *Viaticum* celebrata est juxta laudabilem Sacri *Joanna so-* illius Cœnobii morem, festivâ *lenniter* statâque cum pietate. I. Conveniēte *percipit.* ad consuetum æris campani sonitum Sacræ Virgines, quæ perfectâ Charitate Sor. Joannæ fuerant conjunctæ. Deinde descenderunt deorsum ad comitandum Venerabile Sacramentum, tumque in prudentium Virginum modum, quæ Divinum Agnum sequuntur quocunque ierit, supplicantium ritu cum ardentibus prælati manu candelis superiora petiēre, portantes lampades ac luminaria sua ante lucem mundi. Sic ergo advenit Processio illa in pauperem eam Cellam, quæ tunc parvo cuidam Cœlo erat persimilis, ob Regiam illic Dominatoris Cœlorum omnium præsentiam qui ab isto terrestrium Angelorum

lum sit factum, dum Joannæ nostræ corporis templum, quod innumeris pretiosis eleganterque elaboratis lapidibus exædificatum fuit ad solum dejectum fuit? Videmus quidem admirandum hoc S. Spiritus templum solvi, at nullos audimus anxios gemitus, nullas notamus pressuras, aut motus inconditos advertimus; sed absque strepitu ac tumultu mortale hoc ruit ædificium, tranquillè sedateque anima ista è corporis laqueis educitur. Sic moritur, quis sic vivit. Incompositi gestus cum duro rigidoque spiritu, justæ sunt pœnæ turbatæ intricatæ, confusæque conscientiæ, vitæ temporalium nimis sollicitæ, irrequieti animi; peritque memoria talium cum scandaloso probrosoque sonitu. At verò anima illa, quæ inter variarum calamitatum strepitus quiete patiens mansit, quæ durantibus tentationibus magnarum adversitatum, nullâ se contradictione defendit, quæ inter sonitus afflictionum, nullam recipiatam ullius querelæ vocem emisit, hæc inquam abijt in pace, sine tumultu excedit, sineurbatione solvitur, valedicit vitæ in silentio & quiete. Ita nostra fortis mulier, ita invicta nostra Martyr, ita, inquam, nostra Ven. Mater Sor. Joannæ à JESU MARIA, paulatim è temporali hac vita discedebat, atque ad æternam transibat.

*Quieta
mors
meratio est
Patientia,*

gelorum Choro comitatus eò adven-
nerat.

Sponsa Christi, quæ tanquam una
è prudentium Virginum numero,
lampadem sui cordis ardenti Char-
tatis igne accenderat, eratque in
Sponsi sui expectatione pervigil ac
parata, ut eum limen subire, perque
ostium introire conspexit, tenerrimo
eum gratitudinis excepit affectu, con-
summatoque solatio & singulari gau-
dio & utraque sui cordis alâ istam Di-
vinæ Majestatis gratiam, quæ ancil-
lam suam dignata est invisere ac læti-
ficare, complexa fuit, Externo sche-
mate erat Religioso ac Monastico ha-
bitu convestita, verum introitus ve-
ste nuptiali splendide magnificeque
adornata, quod abundè teneritudo
ejus ardentissimæ pietatis demon-
strabat. Dum sic ergo famula D.
decumbit, obsecrat primò universas
ejus Cœnobii Sorores, plurimis per-
fusa lacrymis, veniam dari malo ex se
præbito exemplo, uti & gravamini
atque molestias quas illis causasset.
Rogabatque porro in virtute indefi-
nentis à cunctis Confororibus nun-
quam non exhibitæ sibi charitatis, ut
abjectam personam suam DEO com-
mendent, quandoquidem optimè
nōssent, quantum ipsa earum egeret
intercessione, cumque hæc protulisset
Sor. Joanna corpus suum attulque,
ut licuit, in decorum ordinem com-
posuit, summâque veneratione, ac de-
missione animi profundissimâ, Divi-
nam suscepit Majestatem, Domino-
que suo animam commendavit &
contradidit, humiliter orans velit
eam, tanquam ex asse suam, in æter-
nam possessionem accipere. Paulò

post hæc acta, DEI amore Sponsa
D. petiit Sacri Olei unctiois maturè
particeps effici, itemque Eleemosy-
nam pauperis attritique habitûs sibi
impertiri, ad corpus suum in eo sepul-
turæ tradendum. Omnibus hæc po-
stulatis annuit Abbatissa, simulque
Sponsæ Christi innuit, vellet omni-
bus præsentibus Sacris Virginibus
pro ultimo vale benedictionem suam
largiri, attentâ videlicet singulari
charitate illâ, quâ in eam universæ
ferebantur, quamque illis decessus
ejus gravis sit ac molestus. Causaba-
tur initio Sor. Joanna, excusationes-
que prætexebat; vicit tamen Obe-
dientia humilitatem: atque ita Prior
benedictionem à Majoribus accepit,
tumque illam cunctis Confororibus
impertiit, omnibusque simul valedi-
xit, idque amabilibus suavibusque
ad eò verbis, ut nulla earum, præ in-
timo dolore, animique colliquescen-
tis teneritudine, verbum proferre
valeret, sed responsum ei diserto de-
dère silentio calentiumque lacryma-
rum profluvio, eratque item totus il-
le Virginum Chorus in tantum tristis,
veluti si omnes dimidio sui essent
præmortuæ.

Porro fama mortis ejus repente
tota fuit Urbe diffusa. Et quia nemo
non summam de ejus sanctitate ha-
bebat opinionem sine ordine, sum-
mâ cum confusione populus ad ejus
Cœnobium convolvit, afferebant-
que plurima Oratoria seu Coronas,
Numismata, Cruces, aliaque diversi
generis corporis ornamenta, instan-
tissimè orantes ad Ancillam D. res il-
las ante obitum affricari, existimantes
corpus illius aliud non esse, quam Sa-
crum

Benedi-
ctionem sui
Conforor-
ibus ante
obitum la-
gunt Jo-
anna ef-
demque
vale ubi-
mum dista.

orum Reliquiarum pignus. At verò illa petitio duabus potissimum excusis fuit rejecta. I. Quia strictè injunxerant Superiores, ut neq; in vita neq; morte Sponsæ Christi, pietatis atque devotionis prætextu, ulla singularis veneratio exhibeatur. II. Ne humilis Joannæ spiritus inquietaretur, aut contristaretur, attento eo, quod Virgo humillima præ dolore acerboque ejus rei sensu extinguì posset, si ejusmodi veneratio ei ante obitum impenderetur Suscepto SS. Viatico peractisq; cæteris omnibus Ordinis ceremoniis, expetebat Joanna sola manere, quò scilicet uti Moyses in silentio solitudinis cum Divina Majestate, de morte sua tractare posset. Mansitq; ita in societate complexuq; Crucifixi, dicens: hoc speculum suum esse ad contemplandas in eo maculas & labes animæ suæ, & quidem longè luculentius, quàm aliàs in tersissimo speculo navì ac vitia vultus conspiciuntur. Tali ergo pacto persistebat Sponsa Christi in tutissima arboris S. Crucis umbra, quæ est arbor æternæ vitæ. Erat item animæ ejus Cymbula Cœlestem portans panem, promovebatque in tacita quiete sensuum iter, latè passis expansisque fiduciæ velis, nec non optatis faventibusque S. Spiritus ventis usu, emeriebaturque eo, pacto, istud Divini Institutoris navigiolum turbidum aliqui tempestuolumque mortis æquor, festinè decurrens ad tutum jamque propè apprehensum æternæ felicitatis portum.

Oleo Sacro Sabbato 20. Augusti in festo S. Bernardi cum Confessarius ejus aliique Religiosi animadvertissent, quòd valde debilis venæ micantis pulsus,

sicut & semper durans tacita quies, supremam ejus vitæ horam adesse li- quiddò indicaret, Sacro eam Oleo per- unxerunt; quam illa unctionem ma- ximâ devotione percepit. Mansit ve- rò Ancilla D. semper ac perfectè sui suorumque sensuum compos, ha- bebatque facies ejus magnam ad- modum venustatem. Hisce ita inter 5. & 6. Vespertinam peractis, Sol ob- tenebratus est, lugubrem tristemque amictum induit æther, totaque terræ facies tenebris obducta fuit. Ad hæc tam ingens fœdaque est exorta tem- pestas cum tonitruis, frequentique intermicante fulgetro, ac sævâ pror- sus ventorum turbinumque rabie, quæ 10. admodum horas tenuit, in tantumque defævit, ut omnes una- nimiter faterentur, consimilem tem- pestatem filios hominum vidisse nunquam. Erat nonnullorum opi- nio horrendum hoc tetrumque ne- gotium, opus ac machinationem esse Tartareorum, qui sic furerent spirituum, eò quòd nunc in ultimo vitæ fine nihil potestatis haberent tentandi vel attingendi Ancillam Domini. Ego verò juxta meum te- nue judicium potius asseverarem, tam gravem vehementemque turba- tionem, non fuisse dæmonum opus, sed potius mundi quendam Creatu- rarum sensum, quem etiam in morte sui Conditoris demonstrarunt. Quia, uti D. Leo Papa inquit, cunctæ res creatæ cupiebant Creatori suo com- mori, cumque eo finiri. An non sapi- pius fidei huic Sponsæ suæ dicebat DEUS, sicuti præsens historia affa- tim docet, quod ejus gratiâ mundum sustineat, idque si ejus causa non fie- ret,

Kkk

ter,

ret, jam finem mundum accepturum fuisse? Stigitur Joanna fuit Columna Orbis, quid mirum tam horribiliter eum intremiscere, dum hæc ei Columna statumenque subtrahitur?

Postridie Dominicâ 21. Augusti 1650. horâ 4. Matutina tempestas illa conquievit, Cælum serenatum est, Sol quoque rursus pulchrum suum latumque spargebat lumen, eâdemque ut dictum, horâ dum cunctæ San-

*Joannâ, se-
dâ ante
eius obitum
exortat tem-
pestate, pla-
cidè in D.
abdomit.*

ctimoniales accensis cereis, pios devotosque concinunt hymnos, suamque dilectam Sororem circumstant, spiritum illa suum in manus Creatoris sibi tradidit, inque Sponsi sui Cœlestis brachiis placidè quietèque obdormivit. Porro corpus ejus ita constitutum fuit, ut perspicuè gloriam animæ illius indicaret. Erat ejus viventis corpus totum vulneratum, facies dejecta, informis, pallida, & macilentâ; cujus rei causa fuit non devexa solum gravisque ætas, verum etiam tormenta plagæque malignorum spirituum, tumque etiam valde severa illius acerbæque pœnitentiæ opera, nec non dolores ægitudinesque variz. Nunc verò post ejus obitum remansit corpus ejus non tantum ut cæra flexile ac mobile; sed facies ejus etiam adeò erat plena, nitida & venusta, ut id universi maximo cum stupore causis naturâ sublimioribus, adscriberent. Piæ quædam devotæque personæ, prout confectus ab Ordinationis processus demonstrat, animam Sponsæ Christi à suo decessu triumphali gloriâ circumdatam, manu Palmam Virginalem gestantem, in Cælum profectam fuisse assèverant. Quia verò visiones revelationesque

*Statu cor-
poris ejus
post mortem.*

istæ, errori subiacere possunt, hic non describuntur, perinde ac permulta miracula, quæ benignus DEUS, post ejus mortem patrâsse fertur, eò quòd ejusmodi miracula hucusque necdum sunt judicialiter approbata. Si quis verò libenter hujus Ancillæ Christi videre velit miracula, is, velim, spectet illius vitæ prodigium, illicque mira super mira conspiciet.

CAPUT IV.

De pio ac perquam celebri funere, quòd Sponte propria famula DEI honorificè parentavit Reverendissimum Burgense Capitulum.

Viventes amici DEI, eximiam illam gaudent proprietate, quòd nimirum mortuis DEI amicis honorem habeant. Ubi Sara defuncta fuit, juxta expositionem Abulensis in Cap. 23. Gen. v. 2. Abraham Arbee Urbium præcipuam simul coëgit convocavitque atque cum insigni concentu Musico illustrique inferiarum pompâ, magnificè admodum Saram suam monumento intulit. Jam dictus Abulensis, porro ait: Abrahamum non humano quopiam respectu permotum ad hanc tam insignem sepulturam peragendam, verum eò quòd Sara insigni virtute ac Sanctimoniâ fuerit. Eximia sanè mulier, uti hæc testatur historia, fuit Veni. Virgo Sor. Joanna à JESU MARIA; mortua est sicut Sara plena dierum meritorumque. Post ejus excessum, Reverendissimum Burgense Capitulum universos Capitulares in unum convocavit, prædictique Domini singulari gaudio deli-